

Як студентка УГІ працювала за кордоном

Програма “Free ings” пропонує всім бажаючим студентам УГІ та УАГІ скористатись можливістю поїхати за межі нашої держави з метою заробітку й загального розвитку. Вона надає можливість практикувати іноземну мову, офіційно працювати й мати чудовий заробіток. Студентка, яка скористалась цією програмою, побувавши в Німеччині, погодилась дати інтерв'ю. Деталі поїздки ми змогли дізнатись зі слів Христини Рокіщук.

Чому ти вирішила скористатись програмою “Free ings”?

Насправді мені просто на той момент потрібні були кошти.

Ти вже тоді навчалась в Українському гуманітарному інституті?

Так, я тільки закінчила перший курс і вирішила поїхати.

Скільки часу ти перебувала в Німеччині?

Тришки більше місяця. На жаль, ми надто довго відкладали поїздку; тому якщо вже вирішили їхати – не можна марнувати часу. Найкраще реєструватись на програму, як тільки дали оголошення про початок (у моєму випадку це було одразу після Нового року). Так буде дешевше придбати ці послуги.

Робота проходила влітку?

Так. Краще їхати найпершими, тому що роботодавці одразу набирають персонал і опісля вже не потребують інших працівників.

Чи були у тебе проблеми з іноземною мовою?

Ні, взагалі все було легко. Там були росіяни, поляки тощо. Тому мова особливих перепон не створювала. Навіть у магазині з оплатою продукції також не було труднощів. Усе доступно

написано. Однак, особисто для мене, було невеличке ускладнення з підрахунками центів. Там трішки інша система, ніж у нас. Проте це дрібнички. Немає нічого страшного: просто даєш більше, і тобі повертають решту. Головне перед від'їздом "розпрощатись" із ними, щоб не довелось везти додому зайві кілограми. Тим паче, що в Україні їх не обмінюють.

У чому полягала ваша робота?

Дівчата фасували й пакували цукерки, робили для них коробочки; а хлопці завантажували їх на піддони або ж відвозили продукцію. В загальному, ми на день працювали сім з половиною годин з урахуванням двох перерв, одна з них – обідня.

Чи важко було "вливатись" у робочий процес?

Ні. Щоправда, в перший день було трохи важко, адже руки ще не натреновані: мені потрібно було швиденько переставляти коробки на клейку стрічку (від чого дуже боліли руки).

Однак адаптація не забарилась, і все пішло як по маслу. Я взагалі дуже швидко пристосовуюсь до нового оточення, тому мені було просто. Я маю на увазі, морально, адже фізично час від часу було складнуватого. Нам видавали тканинні рукавички, і від того, що ти постійно багато та швидко працюєш, обтираючи один палець об інший, рукавиці миттєво розривались. Буквально за день.

А як у вас вирішилось питання з суботою на цій програмі?

На жаль, нам поставили другу зміну в п'ятницю. І вийшло так, що нам довелось би після заходу сонця працювати. Та ми молились і ввесь тиждень наполегливо просили бюро, щоб нас відпустили на 20 хвилин раніше й ми мали змогу зустріти суботу поза межами фабрики. Так, слава Богу, і сталося.

Що найбільше запам'яталось із поїздки?

Найбільше – саме люди. Такі різноманітні за походженням: литовці, німці, поляки, білоруси – багато національностей.

Спілкуватись із ними – щось надзвичайне. Це так приємно, коли з часом тобі говорять: “Я так хочу бути схожим на тебе. Кращим, ніж зараз є”. Це надихає.

Із суботою також був яскравий досвід: саме на святий день нам потрібно було працювати в першу зміну. Та ми знайшли в собі сили сказати, що не зможемо вийти в цей день на роботу. Звісно, втрачається деякий заробіток, але це далеко не втрата, особливо для нас, як християн. Бог завжди надолужує з надміром.

Що особливого дала тобі ця поїздка?

Досвід. Я стала більш самостійною. Ти по-іншому починаєш дивитись на людей, які поруч, на близьких; як вони працюють, як вони думають, як ставляться до різних труднощів. Починаєм розуміти, хто цінний тобі, що вони – кращі. Коли ти на чужині, багато різних вражень; поновлюється власна скарбниця знань.

Аріна Швець
Джерело – ugi.edu.ua